

Je to zrada Ukrajiny

28. 2. 2025

Pracuji jako supervizorka se skupinami Ukrajinek, které mi dovolily, abych o nich dnes napsala.

„Před týdnem jsme se dověděly, že za čtrnáct dnů, to je začátkem března 2025, končí naše práce. Náš projekt v nevládní organizaci skončil díky tomu, že prezident Spojených států Donald Trump pozastavil americkou pomoc.“

„Naše práce byla velmi užitečná pro naše krajanky. Co bude teď?“

„Byly jsme rády, že Česká republika konečně o rok zase prodloužila dočasnou ochranu - a teď přišel tento šok, přišly jsme nenadále o práci.“

Toto říkaly tři hezky upravené Ukrajinky z Charkova a Mariopolu na naší supervizi. Skoro tři roky nebyly na Ukrajině. Co se děje u nich doma, prožívají po telefonu. Říkají, že doma žije generace traumatizovaných lidí. Mluví o tom, že nepřijely do Česka jako turistiky, na Ukrajině se vše změnilo, najdou se tu i lidé, kteří vyčítají těm, co odjeli do jiných zemí, že utekli.

A teď ministr vnitra Vít Rakušan začne svůj projev tím, že jakmile skončí válka na Ukrajině, skončí dočasná ochrana. To je šok. Vysvětluji jim, že na zrušení dočasné ochrany pro Ukrajince se musí domluvit celá Evropská unie, ale stejně si uvědomuji, jak je takové oznámení bez řádného vysvětlení bezohledné a působí velký zmatek.

Jedna z nich říká, že byla v neděli na demonstraci za Ukrajinu na Staroměstském náměstí a že na ni obrovsky zapůsobila... bude si to pamatovat.

Mluvily i o aktuálním smutku: navázaly tu kontakty se sousedy v domě, mají rádi je i jejich pejska, v obchodě, v práci, zamilovaly si Prahu i další města. A teď zase pociťují návrat k obrovské nestabilitě. Co bude s Ukrajinou, s nimi. Evropa pomáhá, ale pomalu, pozdě a málo. A teď ještě slyší od Trumpa, že agresorem je Ukrajina, nikoli Putin. Taková nespravedlnost! Taková zrada!

Tolik by chtěly stabilitu! Už to trvá moc dlouho. Poslední věta mě zamrazila: „Ukrajinci už přežili tolik zlého, tak tohle musejí přežít taky.“ Objaly jsme se, kvůli Trumpovi končí jejich zaměstnání i supervize.

Druhá supervizní skupina naštěstí není závislá na Trumpových penězích a kšeftech. Ženy jsou unavené, mají zdravotní, psychosomatické problémy. Jejich pocity jim říkají, že nemají žádný vliv na budoucnost svých rodin, že nemají vliv vlastně na nic. Jedna uvažovala o speciálním dlouhodobém pobytu, který Česká republika nedávno nabídla, ale když spočítala, že jako žena se dvěma dětmi by podle Českem nastavených pravidel musela za rok vydělat asi 660 tisíc, tak od toho upustila. Na to nemůže dosáhnout nejen ona, ale nikdo či málokdo další z příchozích, proto se touto nabídkou cítí podvedená.

I ony hovoří o Rakušanově promluvě, že dočasná ochrana bude zrušena, jakmile bude příměří nebo mír na Ukrajině. Říkají, že už se v Čechách trochu adaptovaly a teď zase nevědí, co bude.

Ukrajinci, i za nás, bojují, umírají - a tyto ženy na supervizi mluví o zradě celého světa. Uvědomuji si, že po konci druhé světové války se také scházely velmoci a domlouvaly se, jak si rozdělí svět. Ale tohle je zrada prožívaná naživo, v přímém přenosu.

Na konci supervize se snažíme najít sílu pro další časy. Ukrajinky jsou statečné, ale jejich smutek a zklamání jsou obrovské. Strašně bych si přála, aby ruská agrese skončila, ale ne zradou.

Věra Roubalová Kostlánová, psychoterapeutka